

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 4. septembra 2019*

„Predhodno odločanje – Skupna ureditev trgov kmetijskih proizvodov – Sadje in zelenjava – Pravila trženja – Pojem ‚država porekla‘ – Uredba (ES) št. 1234/2007 – Člen 113a(1) – Uredba (EU) št. 1308/2013 – Člen 76(1) – Opredelitve v zvezi z nepreferencialnim poreklom blaga – Uredba (EGS) št. 2913/92 – Člen 23(1) in (2)(b) – Uredba (EU) št. 952/2013 – Člen 60(1) – Delegirana uredba (EU) 2015/2446 – Člen 31(b) – Proizvodni koraki, opravljeni v drugi državi članici – Označevanje živil – Prepoved takšnega označevanja, ki bi bilo zavajajoče za potrošnika – Direktiva 2000/13/ES – Člen 2(1)(a)(i) – Uredba (EU) št. 1169/2011 – Člen 7(1)(a) – Člen 1(4) – Člen 2(3) – Pojasnila“

V zadevi C-686/17,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija) z odločbo z dne 21. septembra 2017, ki je na Sodišče prispela 7. decembra 2017, v postopku

Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main eV

proti

Prime Champ Deutschland Pilzkulturen GmbH,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi J.-C. Bonichot, predsednik senata, C. Toader, sodnica, A. Rosas (poročevalec), L. Bay Larsen in M. Safjan, sodniki,

generalni pravobranilec: H. Saugmandsgaard Øe,

sodni tajnik: M. Aleksejev, vodja oddelka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 23. januarja 2019,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main eV C. Rohnke, Rechtsanwalt,
- za Prime Champ Deutschland Pilzkulturen GmbH C. Filippitsch, Rechtsanwalt,
- za nemško vlado T. Henze, D. Klebs in R. Kanitz, nato D. Klebs in R. Kanitz, agenti,
- za francosko vlado A.-L. Desjonquères, D. Colas in S. Horrenberger, agenti,

* Jezik postopka: nemščina.

- za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj z A. Collabолletta, avvocato dello Stato,
- za Evropsko komisijo B. Hofstätter, C. Hödlmayr in K. Herbout-Borczak, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 4. aprila 2019

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago določb s področja kmetijske politike, določb carinskega zakonika glede porekla proizvodov in na določbe v zvezi z zagotavljanjem informacij o živilih potrošnikom.
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main eV (urad za boj proti nepoštenim poslovnim praksam, Frankfurt na Majni, v nadaljevanju: Zentrale) in družbo Prime Champ Deutschland Pilzkulturen GmbH (v nadaljevanju: Prime Champ) v zvezi s tožbo, s katero se od te družbe zahteva, naj gojene gobe preneha tržiti z navedbo „Poreklo: Nemčija“ brez drugih pojasnil.

Pravni okvir

Pravo Unije

Kmetijski standardi

– Uredba št. 1234/2007

- 3 V uvodni izjavi 49 Uredbe Sveta (ES) št. 1234/2007 z dne 22. oktobra 2007 o vzpostavitvi skupne ureditve kmetijskih trgov in o posebnih določbah za nekatere kmetijske proizvode (UL 2007, L 299, str. 1), kot je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 361/2008 z dne 14. aprila 2008 (UL 2008, L 121, str. 1) (v nadaljevanju: Uredba št. 1234/2007), je navedeno:

„Uporaba standardov za trženje kmetijskih proizvodov lahko prispeva k izboljšanju ekonomskih razmer za proizvodnjo in trženje ter tudi kakovosti takih proizvodov. Uporaba takih standardov je zato v interesu proizvajalcev, trgovcev in potrošnikov. [...]“

- 4 Člen 113a Uredbe št. 1234/2007, naslovljen „Dodatne zahteve za trženje proizvodov sektorja sadja in zelenjave“, v odstavku 1 določa:

„Proizvodi iz sektorja sadja in zelenjave, ki se sveži prodajajo potrošnikom, se lahko tržijo samo, če so zdravi, neoporečni in tržne kakovosti ter če je navedena država porekla.“

– Izvedbena uredba (EU) št. 543/2011

- 5 Člen 3(1) Izvedbene uredbe Komisije (EU) št. 543/2011 z dne 7. junija 2011 o določitvi podrobnih pravil za uporabo Uredbe št. 1234/2007 za sektorja sadja in zelenjave ter predelanega sadja in zelenjave (UL 2011, L 157, str. 1), ki se uporablja od 22. junija 2011, določa, da so zahteve člena 113a(1) Uredbe št. 1234/2007 splošni tržni standard, katerega podrobnosti so določene v delu A Priloge I k Izvedbeni uredbi št. 543/2011.

- 6 Priloga I, del A, te izvedbene uredbe v točki 4, namenjeni označevanju porekla proizvodov, določa:

„Polno ime države porekla. Za proizvode, ki izvirajo iz države članice, se ime navede v jeziku države porekla ali v katerem koli drugem jeziku, ki ga razumejo potrošniki v namembni državi. Za druge proizvode se ime navede v katerem koli jeziku, ki ga razumejo potrošniki v namembni državi.“

– Uredba (EU) št. 1308/2013

- 7 Uredbo št. 1234/2007 je nadomestila Uredba (EU) št. 1308/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. decembra 2013 o vzpostavitvi skupne ureditve trgov kmetijskih proizvodov in razveljavitvi uredb Sveta (EGS) št. 922/72, (EGS) št. 234/79, (ES) št. 1037/2001 in št. 1234/2007 (UL 2013, L 347, str. 671).

- 8 V uvodni izjavi 74 Uredbe št. 1308/2013 je navedeno:

„Proizvodi iz sektorja sadja in zelenjave, ki se sveži prodajajo potrošnikom, se lahko tržijo samo, če so zdravi, neoporečni in tržne kakovosti ter če je navedena država porekla. Da bi zagotovili pravilno uporabo te zahteve in upoštevali nekatere posebne razmere, bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastilo za sprejemanje nekaterih aktov v zvezi s posebnimi odstopanji od te zahteve.“

- 9 Člen 75 Uredbe št. 1308/2013 določa:

„1. Tržni standardi se lahko uporabljajo za enega ali več navedenih sektorjev in proizvodov:

[...]

(b) sadje in zelenjavo;

[...]

6. Da bi upoštevali pričakovanja potrošnikov ter potrebo po izboljšanju gospodarskih pogojev za pridelavo in trženje kmetijskih proizvodov, se na Komisijo prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 227 za spremembo seznama sektorjev iz odstavka 1. Takšni delegirani akti so strogo omejeni na dejanske potrebe, ki nastanejo zaradi potrošniškega povpraševanja, tehničnega napredka ali potreb po inovacijah pri proizvodih, Komisija pa mora pred njihovim sprejetjem Evropskemu parlamentu in Svetu predložiti poročilo, v katerem oceni zlasti potrebe potrošnikov, stroške in upravna bremena za izvajalce, vključno z učinkom na notranji trg in mednarodno trgovino, ter koristi za proizvajalce in končne potrošnike.“

- 10 Člen 76(1) in (4) Uredbe št. 1308/2013 določa:

„1. Proizvodi iz sektorja sadja in zelenjave, ki se potrošniku prodajajo sveži, se lahko tržijo le, če so neoporečne in zadovoljive tržne kakovosti ter je navedena država porekla in če upoštevajo morebitne veljavne tržne standarde iz člena 75.

[...]

4. Da se zagotovi pravilna uporaba zahtev iz odstavka 1 tega člena in da se upoštevajo nekatere posebne razmere, se na Komisijo prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 227 o posebnem odstopanju od tega člena, ki je potrebno za njegovo pravilno uporabo.“

Uredbe s carinskega področja

– Carinski zakonik Skupnosti

- 11 Člen 23 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307, v nadaljevanju: carinski zakonik Skupnosti) določa:

„1. Blago po poreklu iz določene države je blago, v celoti pridobljeno ali izdelano v tej državi.

2. Za blago, v celoti pridobljeno v določeni državi, se štejejo:

- (a) mineralni izdelki, pridobljeni v tej državi;
- (b) tam pridelani rastlinski izdelki;

[...]“

- 12 Člen 24 carinskega zakonika Skupnosti določa:

„Blago, ki je bilo proizvedeno v dveh ali več državah, se šteje za blago po poreklu iz tiste države, v kateri je bila, v za to opremljenem podjetju, opravljena zadnja bistvena, gospodarsko upravičena predelava ali obdelava, in katere izid je izdelava novega proizvoda ali predstavlja pomembno stopnjo proizvodnje.“

– Carinski zakonik Unije

- 13 Carinski zakonik Skupnosti je nadomestila Uredba (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije (UL 2013, L 269, str. 1, v nadaljevanju: carinski zakonik Unije).

- 14 V členu 59 carinskega zakonika Unije, s katerim je opredeljeno področje uporabe tega zakonika, je določeno:

„Člena 60 in 61 določata pravila za opredelitev nepreferencialnega porekla blaga za namene uporabe:

- (a) skupne carinske tarife, razen ukrepov iz točk (d) in (e) člena 56(2);
- (b) ukrepov, ki niso tarifni ukrepi, določenih z določbami Unije, ki urejajo posebna področja blagovne menjave; in
- (c) drugih ukrepov Unije, ki so povezani s poreklom blaga.“

- 15 Člen 60 carinskega zakonika Unije, naslovljen „Pridobitev porekla“, določa:

„1. Za blago, v celoti pridobljeno v posamezni državi ali na ozemlju, se šteje, da ima poreklo navedene države ali ozemlja.

2. Za blago, katerega proizvodnja vključuje več kot eno državo ali ozemlje, se šteje, da ima poreklo države ali ozemlja, kjer je bila v za to opremljenem podjetju opravljena njegova zadnja bistvena, gospodarsko upravičena predelava ali obdelava, katere izid je izdelava novega proizvoda ali ki predstavlja pomembno stopnjo proizvodnje.“

– *Delegirana uredba (EU) 2015/2446*

- 16 Člen 31 Delegirane uredbe Komisije (EU) 2015/2446 z dne 28. julija 2015 o dopolnitvi Uredbe št. 952/2013 (UL 2015, L 343, str. 1) določa:

„Za v celoti pridobljeno blago v posamezni državi ali na ozemlju se štejejo:

- (a) mineralni proizvodi, pridobljeni v tej državi ali na tem ozemlju;
- (b) tam pridelani rastlinski proizvodi;

[...]“

- 17 Člen 32 te uredbe določa:

„Za blago, navedeno v Prilogi 22-01, se šteje, da je bila opravljena njegova zadnja bistvena predelava ali obdelava, katere izid je izdelava novega proizvoda ali ki predstavlja pomembno stopnjo proizvodnje, v državi ali na ozemlju, na katerem se izpolnijo pravila iz navedene priloge ali ki ga ta pravila opredeljujejo.“

- 18 Priloga 22-01 k Delegirani uredbi 2015/2446 je naslovljena „Uvodne opombe in seznam bistvenih predelav in obdelav, na podlagi katerih se dodeli nepreferencialno poreklo“. Ne vsebuje nobene posebne določbe za določanje porekla gojenih gob.

Predpisi glede varstva potrošnikov

– *Direktiva 2000/13/ES*

- 19 Člen 2(1)(a) Direktive 2000/13/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. marca 2000 o približevanju zakonodaj držav članic o označevanju, predstavljanju in oglaševanju živil (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 5, str. 75) določa,

„Označevanje in uporabljene metode ne smejo:

- (a) biti taki, da bi lahko zavedli potrošnika, predvsem:
 - (i) glede značilnosti živila in zlasti njegove narave, identitete, lastnosti, sestave, količine, trajnosti, porekla ali izvora, načina proizvodnje ali pridelave;
 - (ii) z navedbo učinka ali lastnosti, ki jih živilo nima;
 - (iii) z napeljevanjem, da ima živilo posebne značilnosti, čeprav imajo dejansko vsa podobna živila take značilnosti“.

- 20 Člen 3(1), točka 8, Direktive 2000/13 določa:

„V skladu s členi od 4 do 17 in ob upoštevanju izjem, ki so v njih predvidene, vsebuje oznaka živil samo naslednje obvezne navedbe:

[...]

- (8) kraj porekla ali izvora, kadar bi lahko potrošnik brez te navedbe bil v zmoti glede pravega porekla ali izvora živila“.

– Uredba (EU) št. 1169/2011

21 Direktivo 2000/13 je nadomestila Uredba (EU) št. 1169/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o zagotavljanju informacij o živilih potrošnikom, spremembah uredb (ES) št. 1924/2006 in (ES) št. 1925/2006 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Komisije 87/250/EGS, Direktive Sveta 90/496/EGS, Direktive Komisije 1999/10/ES, Direktive 2000/13, direktiv Komisije 2002/67/ES in 2008/5/ES in Uredbe Komisije (ES) št. 608/2004 (UL 2011, L 304, str. 18).

22 V uvodnih izjavah 29 in 33 Uredbe št. 1169/2011 je navedeno:

„(29) Navedba države izvora ali kraja porekla živila bi morala biti podana, kadar koli je verjetno, da bo odsotnost teh informacij potrošnika zavedla glede prave države izvora ali kraja porekla tega proizvoda. V vsakem primeru bi morala biti navedba države izvora ali kraja porekla podana na način, ki ne zavede potrošnika, in bi morala temeljiti na jasno opredeljenih merilih, ki zagotavljajo enake konkurenčne pogoje za industrijo in izboljšujejo potrošnikovo razumevanje informacij v zvezi z državo izvora ali krajem porekla živila. Takšna merila se ne bi smela uporabljati za navedbe, povezane z imenom ali naslovom nosilca živilske dejavnosti.

[...]

(33) Nepreferencialna pravila Unije o poreklu blaga so določena v Uredbi Sveta (EGS) št. 2913/92 [...], njene izvedbene določbe pa v Uredbi Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 [(UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 6, str. 2)]. Določitev države izvora živil bo temeljila na teh pravilih, ki so dobro znana trgovskim subjektom in upravam in bi morala olajšati njihovo izvajanje.“

23 Člen 1(1) in (4) Uredbe št. 1169/2011 določa:

„1. Ta uredba določa podlago za zagotavljanje visoke ravni varstva potrošnikov v zvezi z informacijami o živilih, ob upoštevanju razlik v razumevanju potrošnikov in njihovih potreb po informacijah, ter hkrati zagotavlja nemoteno delovanje notranjega trga.

[...]

4. Ta uredba se uporablja brez poseganja v zahteve za označevanje, določene v posebnih določbah Unije, ki se uporabljajo za posamezna živila.“

24 Člen 2(3) te uredbe določa:

„Za namene te uredbe se ‚država izvora živila‘ nanaša na izvor živila, kot je določeno v skladu s členi 23 do 26 Uredbe (EGS) št. 2913/92.“

25 Člen 7(1)(a) navedene uredbe določa:

„Informacije o živilih ne smejo biti zavajajoče, zlasti:

(a) glede značilnosti živila in še posebej njegove narave, identitete, lastnosti, sestave, količine, roka uporabnosti, države izvora ali kraja porekla, načina proizvodnje ali pridelave“.

26 Člen 8(1) Uredbe št. 1169/2011 določa:

„Nosilec živilske dejavnosti, odgovoren za informacije o živilih, je nosilec dejavnosti, pod čigar imenom ali nazivom podjetja se živilo trži, oziroma če ima ta nosilec sedež zunaj Unije, uvoznik na trg Unije.“

27 Člen 26 te uredbe, naslovljen „Država izvora ali kraj porekla“, določa:

„[...]“

2. Navedba države izvora ali kraja porekla je obvezna:

- (a) kadar bi izpustitev tega podatka lahko zavedla potrošnika glede prave države izvora ali kraja porekla živila, zlasti če bi informacije, priložene živilu, ali označba kot celota sicer pomenila, da ima živilo drugačno državo izvora ali kraj porekla;
- (b) za meso, ki spada pod oznake kombinirane nomenklature (KN) iz Priloge XI. Uporaba te točke je odvisna od sprejetja izvedbenih aktov iz odstavka 8.

3. Kadar je država izvora ali kraj porekla živila naveden in ni enak državi izvora ali kraju porekla njegove osnovne sestavine, se navede:

- (a) tudi država izvora ali kraj porekla osnovne sestavine; ali
- (b) da država izvora ali kraj porekla osnovne sestavine ni enak državi izvora ali kraju porekla živila.

Uporaba tega odstavka je odvisna od sprejetja izvedbenih aktov iz odstavka 8 tega člena.

[...]

5. Komisija do 13. decembra 2014 predloži Evropskemu parlamentu in Svetu poročila v zvezi z obvezno navedbo države izvora ali kraja porekla za naslednja živila:

- (a) vrste mesa razen govedine in ki niso navedene v točki (b) odstavka 2;
- (b) mleko;
- (c) mleko, ki se uporablja kot sestavina v mlečnih proizvodih;
- (d) nepredelana živila
- (e) proizvode z eno samo sestavino;
- (f) sestavine, ki predstavljajo več kot 50 % živila.

6. Komisija do 13. decembra 2013 predloži Evropskemu parlamentu in Svetu poročilo v zvezi z obvezno navedbo države izvora ali kraja porekla za meso, uporabljeno kot sestavina.

7. V poročilih iz odstavkov 5 in 6 se upošteva potrošnikova potreba po obveščenosti, izvedljivost obvezne navedbe države izvora ali kraja porekla ter analiza stroškov in koristi uvedbe takšnih ukrepov, vključno s pravnim vplivom na notranji trg in vplivom na mednarodno trgovino.

Komisija lahko tem poročilom doda predloge sprememb ustreznih določb Unije.

8. Komisija do 13. decembra 2013, po izvedbi ocene vpliva, sprejme izvedbene akte v zvezi z uporabo točke (b) odstavka 2 tega člena in uporabo odstavka 3 tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom preverjanja iz člena 48(2).

[...]“

- 28 Člen 39 Uredbe št. 1169/2011 določa možnost, da države članice sprejmejo ukrepe, s katerimi se zahtevajo dodatni obvezni podatki, ter pogoje za sprejetje navedenih ukrepov.

– *Izvedbena uredba (EU) št. 1337/2013*

- 29 Komisija je sprejela Izvedbeno uredbo (EU) št. 1337/2013 z dne 13. decembra 2013 o določitvi pravil za uporabo Uredbe št. 1169/2011 v zvezi z navedbo države izvora ali kraja porekla za sveže, ohlajeno in zamrznjeno prašičje, ovčje, kozje in perutninsko meso (UL 2013, L 335, str. 19). Ta uredba določa pravila v zvezi z navedbo države izvora ali kraja porekla na oznaki za sveže, ohlajeno in zamrznjeno prašičje, ovčje, kozje in perutninsko meso.
- 30 Zadnji stavek uvodne izjave 3 te izvedbene uredbe določa:

„Izraz ‚izvor‘ bi bilo treba uporabljati samo za meso, pridobljeno iz živali, ki so bile rojene, vzrejene in zaklane ter tako v celoti pridobljene v eni državi članici ali tretji državi.“

– *Izvedbena uredba (EU) 2018/775*

- 31 Komisija je sprejela tudi Izvedbeno uredbo Komisije (EU) 2018/775 z dne 28. maja 2018 o pravilih za uporabo člena 26(3) Uredbe št. 1169/2011 o zagotavljanju informacij o živilih potrošnikom, kar zadeva pravila glede navajanja države porekla ali kraja izvora osnovne sestavine živila (UL 2018, L 131, str. 8).

Nemško pravo

- 32 Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija) navaja, da je v letu 2013 člen 11(1), prvi in drugi stavek, točka 1, Lebensmittel-, Bedarfsgegenstände- und Futtermittelgesetzbuch (nemški zakonik o živilih, potrošniškem blagu in krmi, v nadaljevanju: LFGB; BGBl. 2005 I, str. 2618) v različici, ki je veljala pred časom dejanskega stanja v postopku v glavni stvari, prepovedoval trženje živil z uporabo zavajajočega imena, navedbe ali predstavitve, predvsem uporabo izjav o izvoru ali poreklu, ki so lahko zavajajoče. Podlaga te določbe v pravu Unije je bil člen 2(1)(a)(i) Direktive 2000/13/ES.
- 33 Člen 11(1), točka 1, LFGB v različici, ki velja od 13. decembra 2014 in ki je bila objavljena 3. junija 2013 (BGBl. I, str. 1426), odgovornemu nosilcu živilske dejavnosti ali uvozniku v smislu člena 8(1) Uredbe št. 1169/2011 prepoveduje trženje ali oglaševanje živil z informacijami o teh živilih, ki ne izpolnjujejo zahtev iz člena 7(1) Uredbe št. 1169/2011 v povezavi z odstavkom 4 tega člena 7. V skladu s členom 7(1)(a) Uredbe št. 1169/2011 informacije o živilih ne smejo biti zavajajoče za potrošnika, zlasti glede značilnosti živila, kakršni sta država izvora ali kraj porekla.
- 34 Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) sklene, da na podlagi teh določb domneva zavajanja pride v poštev tako v skladu s členom 11(1), prvi in drugi stavek, točka 1, LFGB v različici, ki je veljala pred časom dejanskega stanja v postopku v glavni stvari, kakor tudi v skladu s členom 11(1), točka 1, LFGB v povezavi s členom 7(1)(a) Uredbe št. 1169/2011.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 35 Zentrale, tožeča stranka v postopku v glavni stvari, družbi Prime Champ očita, da prideluje in trži gojene gobe z navedbo „Poreklo: Nemčija“, pri čemer naj bi bila takšna označba države izvora brez dodatnih pojasnil zavajajoča.

- 36 V nadaljevanju je podana predstavitev predložitvenega sodišča glede večfaznega postopka gojenja gojenih gob, ki je obravnavan v postopku v glavni stvari. V prvi fazi se za obdobje od sedem do enajst dni v Belgiji in na Nizozemskem razrežejo in premešajo sveže sestavine za kompost. Drugi korak proizvodnje sta pasterizacija, ki traja od pet do šest dni, in priprava komposta na Nizozemskem. V tretjem koraku proizvodnje se petnajst dni v kompost vbrizgava micelij (gobje spore). V četrti fazi se na Nizozemskem začne tvorjenje trosnjakov na plasti šote in apna v zabojčkih za gojenje, pri čemer gobe po od 10 do 11 dneh zrastejo do velikosti 3 mm. Zabojčki za gojenje se po približno dveh tednih prepeljejo v Nemčijo, kjer se v obratu družbe Prime Champ po od enega do petih dneh gobe prvič poberejo, po od 10 do 15 dneh pa drugič.
- 37 Zentrale je pred začetkom sodnega postopka decembra 2013 na družbo Prime Champ naslovil opomin. Nato je pri Landgericht (deželno sodišče, Nemčija) vložil tožbo in predlagal, naj se družbi Prime Champ pod grožnjo periodičnih denarnih kazni naloži, naj v poslovnem prometu preneha ponujati in/ali uporabljati gojene gobe z navedbo „Poreklo: Nemčija“, in sicer ker bistvene faze proizvodnje in gojenja niso potekale v Nemčiji.
- 38 Landgericht (deželno sodišče) je zavrnilo tožbo, zavrnjena pa je bila tudi pritožba. Zentrale je pri Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) vložil revizijo.
- 39 Predložitveno sodišče pojasnjuje, da iz ugotovitev pritožbenega sodišča izhaja, da je navedba, ki jo je uporabila družba Prime Champ pri trženju gob, in sicer „Poreklo: Nemčija“, lahko zavajajoča, saj ciljna javnost iz nje sklepa, da je v Nemčiji potekal celotni proizvodni postopek, in ne le pobiranje. Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) je kot revizijsko sodišče vezano na te ugotovitve dejanskega stanja.
- 40 Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) prav tako pojasnjuje, da ker Zentrale svoj opustitveni zahtevek opira na ponovitev nevarnost (člen 8(1), prvi stavek, Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb (zakon o preprečevanju nelojalne konkurence)), je tožba utemeljena le, če je bilo grajano ravnanje družbe Prime Champ nezakonito tako v času njegove storitve v letu 2013 kakor tudi v času sprejetja odločitve v revizijskem postopku. Poleg tega je za zahtevek glede nadomestila stroškov opomina, kot je določen v členu 12(1), drugi stavek, tega zakona, odločilen pravni položaj v času opomina decembra leta 2013.
- 41 Po mnenju predložitvenega sodišča iz preučitve uredb s carinskega področja izhaja, da bi morala biti država porekla gob Nemčija. Vendar se predložitveno sodišče sprašuje glede povezave med različnimi instrumenti prava Unije – ki zadevajo državo porekla sadja in zelenjave, ki se sveži prodajajo potrošnikom, in ki so sprejeti na področju carin, kmetijstva varstva potrošnikov – da bi izvedelo, ali imajo posebne določbe s področja označevanja, kakršne na kmetijskem področju določa Izvedbena uredba št. 543/2011, prednost pred določbami Uredbe št. 1169/2011 o zagotavljanju informacij o živilih potrošnikom.
- 42 Predložitveno sodišče se sprašuje tudi, ali proizvajalec lahko – da se tako izogne odredbi za prenehanje ravnanja, izdani zaradi zavajajoče narave navedb o državi porekla – navedbo države porekla dopolni s sklicem na proizvodne korake, opravljene v drugih državah članicah.
- 43 V teh okoliščinah je Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
- „1. Ali je treba pri opredelitvi pojma ‚države porekla‘ v skladu s členom 113a(1) Uredbe št. 1234/2007 in členom 76(1) Uredbe št. 1308/2013 izhajati iz opredelitev pojmov v členu 23 in naslednjih carinskega zakonika [Skupnosti] in členu 60 carinskega zakonika Unije?

2. Ali imajo gojene gobe, pobrane v določeni državi, v skladu s členom 23 [carinskega zakonika Skupnosti] in členom 60(1) [carinskega zakonika Unije] poreklo te države, če so bili bistveni proizvodni koraki opravljeni v drugih državah članicah Evropske unije in so bile gojene gobe v državo prepeljane šele tri dni ali manj pred prvim pobiranjem?
3. Ali se prepoved zavajanja iz člena 2(1)(a)(i) Direktive 2000/13 in člena 7(1)(a) Uredbe št. 1169/2011 uporablja pri navedbi porekla, določeni v členu 113a(1) Uredbe št. 1234/2007 in členu 76(1) Uredbe št. 1308/2013?
4. Ali se navedbi porekla, določeni v členu 113a(1) Uredbe št. 1234/2007 in členu 76(1) Uredbe št. 1308/2013, lahko dodajo pojasnila z namenom, da se prepreči zavajanje, prepovedano v skladu s členom 2(1)(a)(i) Direktive 2000/13 ter členom 7(1)(a) Uredbe št. 1169/2011?

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 44 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 113a(1) Uredbe št. 1234/2007 in člen 76(1) Uredbe št. 1308/2013 razlagati tako, da se je treba za opredelitev pojma „država porekla“, navedenega v teh določbah s področja kmetijstva, sklicevati na opredelitve, podane v členu 23 in naslednjih carinskega zakonika Skupnosti ter v členu 60 carinskega zakonika Unije.
- 45 Po mnenju Zentrale določbe PDEU, ki se nanašajo na kmetijstvo, ne ustvarjajo tesne povezave med sekundarno zakonodajo, ki temelji na tej podlagi, in carinsko zakonodajo. Vendar trdi, da je treba pojem „država porekla“ iz člena 113a(1) Uredbe št. 1234/2007 in člena 76(1) Uredbe št. 1308/2013 razlagati z vidika pomena in cilja teh določb. Zavarovati je namreč treba potrošnike ter jim omogočiti, da sprejmejo jasno odločitev o nakupu. Zentrale podaja primere živalskih proizvodov, za katere Izvedbena uredba št. 1337/2013 določa označitev različnih navedb na oznaki, da bi bili potrošniki zadovoljivo obveščeni o poreklu tega mesa.
- 46 Ugotoviti je treba, da uredbi št. 1234/2007 in 1308/2013 ne določata opredelitve pojma „država izvora“ v smislu njunih določb. Vendar carinska zakonodaja izrecno vzpostavlja povezavo s temi kmetijskimi določbami, ki jih navaja nacionalno sodišče. Kot namreč izhaja iz člena 59(c) carinskega zakonika Unije, se pravila, ki jih člena 60 in 61 tega zakonika določata za opredelitev nepreferencialnega porekla blaga, uporabljajo za druge ukrepe Unije, ki so povezani s poreklom blaga, kakršna sta člen 113a(1) Uredbe št. 1234/2007 in člen 76(1) Uredbe št. 1308/2013.
- 47 Res je sicer, da določbe, ki ustreza členu 59(c) carinskega zakonika Unije, ni bilo v carinskem zakoniku Skupnosti. Vendar pa zadnji navedeni zakonik prav tako ni vseboval določbe, ki bi nasprotovala uporabi pravil za opredelitev nepreferencialnega porekla zelenjave v zvezi s členom 113a(1) Uredbe št. 1234/2007 in členom 76(1) Uredbe št. 1308/2013.
- 48 Poleg tega se tako Uredba št. 1234/2007 kot Uredba št. 1308/2013 – natančneje njuni prilogi I, ki se nanašata na proizvode, ki jih zadevata ti uredbi – sklicujeta na kombinirano nomenklaturu. Dodatno, določbe člena 113a(1) Uredbe št. 1234/2007 in člena 76(1) Uredbe št. 1308/2013, ki nujnost navedbe države izvora določajo z identičnim besedilom, je treba ob neobstoju drugačnih navedb razlagati enako.
- 49 Takšno razlago potrjuje Uredba št. 1169/2011, katere cilj je zagotavljanje visoke ravni varstva potrošnikov v zvezi z informacijami o živilih in katere člen 2(3) za določitev države izvora napotuje na pravila za določanje nepreferencialnega porekla, in sicer člene od 23 do 26 carinskega zakonika

Skupnosti. V uvodni izjavi 33 Uredbe št. 1169/2011 je ta odločitev zakonodajalca Unije upravičena z dejstvom, da so ta pravila „dobro znana trgovskim subjektom in upravam in bi morala olajšati njihovo izvajanje“.

- 50 Razlog, naveden v uvodni izjavi 33, velja tudi za člen 113a(1) Uredbe št. 1234/2007 in člen 76(1) Uredbe št. 1308/2013. Obvezna navedba države izvora mora namreč – da se zagotovi polni učinek ustreznim določbam in zaradi doslednosti – temeljiti na istih opredelitvah, pa naj gre za področje carin, kmetijstva ali varstva potrošnikov.
- 51 Zato je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 113a(1) Uredbe št. 1234/2007 in člen 76(1) Uredbe št. 1308/2013 razlagati tako, da se je treba za opredelitev pojma „država porekla“, navedenega v teh določbah s področja kmetijstva, sklicevati na uredbe s carinskega področja glede opredelitve v zvezi z nepreferencialnim poreklom blaga, in sicer na člen 23 in naslednje carinskega zakonika Skupnosti ter člen 60 carinskega zakonika Unije.

Drugo vprašanje

- 52 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem sprašuje, ali imajo gojene gobe, pobrane v določeni državi, v skladu s členom 23 carinskega zakonika in členom 60(1) carinskega zakonika Unije poreklo te „države“, če so bili bistveni proizvodni koraki opravljeni v drugih državah članicah Evropske unije in so bile gojene gobe v državo prepeljane šele tri dni ali manj pred prvim pobiranjem.
- 53 Zentrale trdi, da je uporaba člena 23 carinskega zakonika Skupnosti odvisna od pogoja, da je blago v celoti pridobljeno v isti državi. Prav tako poudarja, da člen 24 tega zakonika obravnava položaj, ko je bilo v proizvodnjo tega blaga vključenih več držav. Meni, da je zakonodajalec izhajal iz načela, da se lahko rastlina „pobere“ samo v državi, v kateri je bila zasajena in s katere prstjo je povezana. Vendar ta predpostavka ni podana glede gob iz postopka v glavni stvari, saj so bile gobe v državi zasajene v prenosni posodi, napolnjeni s prstjo, ter so bile iz te prsti izvlečene v drugi državi.
- 54 V nasprotju s trditvami Zentrale je treba ugotoviti, da pravil iz člena 24 carinskega zakonika Skupnosti in iz člena 60(2) carinskega zakonika Unije v povezavi s členom 32 Delegirane uredbe 2015/2446, ki zadeva poreklo blaga, katerega proizvodnja vključuje več kot eno državo ali ozemlje, ni mogoče uporabiti.
- 55 V skladu s členom 23(1) carinskega zakonika Skupnosti in s členom 60(1) carinskega zakonika Unije se namreč za blago, v celoti pridobljeno v posamezni državi, šteje, da ima poreklo te države. Člen 23(2)(b) carinskega zakonika Skupnosti navaja, da se za blago, v celoti pridobljeno v določeni državi, štejejo „tam pridelani rastlinski izdelki“. Poleg tega člen 31(b) Delegirane uredbe 2015/2446 določa, da se „tam pridelani rastlinski proizvodi“ štejejo za v celoti pridobljeno blago v posamezni državi ali na posameznem ozemlju.
- 56 Kot poudarja Komisija, v navedenih uredbah s carinskega področja ni nobene opredelitve pojma „pobrani“ v zvezi s proizvodi rastlinskega sveta. Za opredelitev tega izraza je treba upoštevati dejstvo, da gojene gobe na dan, ko so ločene od substrata, postanejo „sveža“ zelenjava v smislu tarifne številke 0709 kombinirane nomenklature iz Priloge I k Uredbi Sveta (EGS) št. 2658/87 z dne 23. julija 1987 o tarifni in statistični nomenklaturi ter skupni carinski tarifi (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 2, str. 382), kot je bila spremenjena z Izvedbeno uredbo Komisije (EU) št. 1001/2013 z dne 4. oktobra 2013 (UL 2013, L 290, str. 1). Ta tarifna številka 0709 se nanaša na „druge vrtnine, sveže ali ohlajene“, navedene v delu IX Priloge I k Uredbi št. 1234/2007 in v delu IX Priloge I k Uredbi št. 1308/2013, vsebuje pa tarifno podštevko 0709 51, naslovljeno „gobe“.

- 57 Čeprav je Izvedbena uredba št. 1337/2013, ki temelji na členu 26(2)(b) Uredbe št. 1169/2011, določila navedbo različnih informacij na oznaki, da bi bili potrošniki zadovoljivo obveščeni o izvoru svežega, ohlajenega in zamrznjenega prašičjega, ovčjega, kozjega in perutninskega mesa, pa je treba ugotoviti, da nobena izvedbena uredba glede države izvora gob ne določa podobnih pravil, ki bi lahko temeljila na členu 26(2)(a) te uredbe.
- 58 Zato je na drugo vprašanje treba odgovoriti, da je treba člen 23(1) in (2)(b) carinskega zakonika Skupnosti ter člen 60(1) carinskega zakonika Unije v povezavi s členom 31(b) Delegirane uredbe 2015/2446 razlagati tako, da je država porekla gojenih gob država, kjer so bile pobrane v smislu teh določb, in to neodvisno od tega, da so bili bistveni proizvodni koraki opravljeni v drugih državah članicah Evropske unije in so bile gojene gobe v državo prepeljane šele tri dni ali manj pred prvim pobiranjem.

Tretje vprašanje

- 59 Predložitveno sodišče s tretjim vprašanjem v bistvu sprašuje, kako je uporaba člena 2(1)(a)(i) Direktive 2000/13 in člena 7(1)(a) Uredbe št. 1169/2011, ki prepoveduje zavajanje potrošnika, povezana z uporabo člena 113a(1) Uredbe št. 1234/2007 in člena 76(1) Uredbe št. 1308/2013, ki se nanašata na navedbo države porekla.
- 60 Kot je navedlo predložitveno sodišče, je za odgovor na to vprašanje potrebna razlaga člena 1(4) Uredbe št. 1169/2011, ki določa, da se ta uredba uporablja brez poseganja v zahteve za označevanje, določene v posebnih določbah Unije, ki se uporabljajo za posamezna živila. Predložitveno sodišče želi izvedeti, ali daje pojem „brez poseganja“ prednost posebnim zahtevam za označevanje, zaradi česar se splošna prepoved zavajanja s področja zakonodaje o živilih, določena v členu 7 št. 1169/2011, ne bi uporabljala, ali pa je treba zadevne določbe uporabiti skupaj.
- 61 Kot je razvidno iz odgovora na prvo vprašanje, določitev porekla sveže zelenjave v smislu kmetijskih pravil – in sicer člena 113a(1) Uredbe št. 1234/2007 in člena 76(1) Uredbe št. 1308/2013 – temelji na določbah uredb s carinskega področja, in sicer členu 23 in naslednjih carinskega zakonika Skupnosti ter členu 60 carinskega zakonika Unije.
- 62 Prav tako člen 2(3) Uredbe št. 1169/2011 določa, da se za namene te uredbe država izvora živila nanaša na izvor živila, kot je določeno v skladu s členi od 23 do 26 carinskega zakonika Skupnosti.
- 63 Obstaja več določb, ki Komisiji omogočajo sprejetje posebnih pravil. Glede kmetijskih standardov je treba navesti, da med drugim iz člena 76(4) Uredbe št. 1308/2013 izhaja, da je na Komisijo preneseno pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov, in sicer glede dodatnih zahtev za trženje proizvodov v sektorju sadja in zelenjave. Vendar je Komisija na obravnavi potrdila, da glede informacij v zvezi z gojenimi gobami ni bil sprejet noben delegirani akt.
- 64 Člen 26 Uredbe št. 1169/2011 določa tudi možnost sprejetja posebnih pravil glede države izvora ali kraja porekla živila. Komisija je tako sprejela Izvedbeno uredbo št. 1337/2013, ki zadeva meso, in Izvedbeno uredbo 2018/775, ki zadeva osnovne sestavine živila. Vendar je Komisija tudi potrdila, da ni sprejela nobenih posebnih pravil glede porekla gob.
- 65 Komisija je navedla, da izhaja iz načela skupne in dopolnilne uporabe člena 7(1)(a) Uredbe št. 1169/2011, ker naj bi ta določba imela prednost pred kmetijskimi standardi in uredbami s carinskega področja. Čeprav namreč kmetijski predpisi pripisujejo velik pomen tudi varstvu potrošnikov, naj bi predvsem Uredba št. 1169/2011 imela za cilj boljšo obveščenost in varstvo potrošnikov. Trdi, da je zato dodatna uporaba prepovedi zavajanja potrošnikov, kot jo določa Uredba št. 1169/2011, potrebna, da bi se dosegel cilj visoke ravni varstva potrošnikov, ki jo zagotavlja

primarno pravo Unije, in sicer člen 38 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah. Po mnenju Komisije bi ob obstoju zavajanja potrošnika le nacionalno sodišče lahko določilo, katere dodatne ali korektivne navedbe proizvajalca so potrebne in primerne za odpravo zavajanja.

- 66 Prvič, treba je ugotoviti, da Uredba št. 1169/2011 – tako kot Direktiva 2000/13, ki jo razveljavlja – določa, kot je razvidno iz besedila njenega člena 1(1), „podlago“ v zvezi z informacijami o živilih. V zvezi s tem med drugim v poglavju III določa „splošne zahteve“ s tega področja – kot je to navedeno v naslovu navedenega poglavja – med katerimi je tudi zahteva, da „informacije o živilih ne smejo biti zavajajoče, zlasti [...] glede države izvora živila“.
- 67 Uredba št. 1169/2011 prav tako določa, in sicer v poglavju IV, natančnejša pravila o naložitvi obveznosti navajanja določenih informacij. Med temi informacijami je v skladu s členom 9(1) navedene uredbe država izvora, „kot je predvidena v členu 26 [te uredbe]“. Člen 26 te uredbe določa, da je navedba države izvora obvezna zlasti, „kadar bi izpustitev tega podatka lahko zavedla potrošnika glede prave države izvora“.
- 68 Drugič, zakonodajalec Unije je v členu 1(4) Uredbe št. 1169/2011 izrecno določil pridržek, da se to temeljno besedilo uporablja brez poseganja v druga posebna pravila Unije s področja označevanja živil. Poleg tega je v členu 26 te uredbe – glede posebnih obveznosti s področja označevanja živil, določenih v njem – ponovljen pridržek, ki je kot splošno načelo določen v členu 1(4) te uredbe, in sicer o neposeganju v druge zahteve o označevanju živil, ki jih določajo posebne določbe Unije.
- 69 Člen 1(4) Uredbe št. 1169/2011 je treba razlagati tako, da se besedilo „brez poseganja v zahteve za označevanje, določene v posebnih določbah Unije, ki se uporabljajo za posamezna živila“ nanaša na enotne določbe, ki jih sprejme zakonodajalec Unije oziroma Komisija, kakršni so carinski in kmetijski predpisi. Na takšne predpise člen 7(1)(a) te uredbe nima vpliva.
- 70 Kot je generalni pravobranilec poudaril v točki 75 sklepnih predlogov, je treba Direktivo 2000/13 razlagati enako kot Uredbo št. 1169/2011.
- 71 Čeprav je res, da se ta direktiva ne sklicuje na carinske predpise za namene določanja porekla živil, ostaja dejstvo, da se v skladu s predpisi, ki med drugim veljajo za sadje in zelenjavo, ter zlasti členom 113a Uredbe št. 1234/2007, ti proizvodi lahko tržijo samo, če je navedena država porekla, pri čemer je – kot izhaja iz točke 51 te sodbe – to državo treba določiti s sklicevanjem na carinske predpise.
- 72 Vendar, čeprav je – z navedbo države porekla s sklicevanjem na carinsko zakonodajo – dovoljeno tržiti zadevni izdelek, pa se sočasno ne more šteti, da takšna navedba sama po sebi kupca zavaja v smislu člena 2(1)(a) Direktive 2000/13.
- 73 Zato je treba na tretje vprašanje odgovoriti, da splošna prepoved zavajanja potrošnika glede države porekla živil – kot jo določata člen 2(1)(a)(i) Direktive 2000/13 in člen 7(1)(a) Uredbe št. 1169/2011 – glede svežega sadja in zelenjave ne velja za navedbo porekla, kot jo zahtevata člen 113a(1) Uredbe št. 1234/2007 in člen 76(1) Uredbe št. 1308/2013.

Četrto vprašanje

- 74 Predložitveno sodišče s četrtnim vprašanjem sprašuje, ali se navedbi porekla, določeni v členu 113a(1) Uredbe št. 1234/2007 in členu 76(1) Uredbe št. 1308/2013, lahko dodajo pojasnila z namenom, da se v skladu s prepovedjo iz člena 2(1)(a)(i) Direktive 2000/13 in člena 7(1)(a) Uredbe št. 1169/2011 prepreči zavajanje potrošnika.

- 75 Kot je razvidno iz predložitvene odločbe ter stališč strank v postopku v glavni stvari, nemške vlade in Komisije, se četrto vprašanje nanaša na možnost, da se proizvajalcem na podlagi pravil o nepoštenih poslovnih praksah naloži posebna obveznost obveščanja, kadar bi se štelo, da navedba države porekla, kot je opredeljena v členu 23 carinskega zakonika Skupnosti in členu 60 carinskega zakonika Unije, potrošnika zavaja.
- 76 V zvezi s tem je treba ugotoviti, kot je poudaril tudi generalni pravobranilec v točki 82 sklepnih predlogov, da je zakonodajalec Unije v členu 2(3) Uredbe št. 1169/2011 jasno in natančno določil državo porekla posameznega živila s sklicevanjem na člene od 23 do 26 carinskega zakonika Skupnosti. Za rastlinske proizvode je tako zakonodajalec določil državo porekla teh proizvodov in državo njihovega pobiranja, ne glede na kraj njihove proizvodnje.
- 77 Iz vseh zgornjih preudarkov izhaja, da se navedbi države porekla, določeni v členu 113a(1) Uredbe št. 1234/2007 in členu 76(1) Uredbe št. 1308/2013, ne sme dodati pojasnil z namenom, da se v skladu s prepovedjo iz člena 7(1)(a) Uredbe št. 1169/2011 prepreči zavajanje potrošnika. Kot je generalni pravobranilec poudaril v točki 87 sklepnih predlogov, je treba člen 2(1)(a)(i) Direktive 2000/13 razlagati enako.
- 78 Zato je treba na četrto vprašanje odgovoriti, da je treba pravo Unije razlagati tako, da se navedbi države porekla, določeni v členu 113a(1) Uredbe št. 1234/2007 in členu 76(1) Uredbe št. 1308/2013, ne sme dodati pojasnil z namenom, da se v skladu s prepovedjo iz člena 2(1)(a)(i) Direktive 2000/13 in člena 7(1)(a) Uredbe št. 1169/2011 prepreči zavajanje potrošnika.

Stroški

- 79 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

1. Člen 113a(1) Uredbe Sveta (ES) št. 1234/2007 z dne 22. oktobra 2007 o vzpostavitvi skupne ureditve kmetijskih trgov in o posebnih določbah za nekatere kmetijske proizvode, kot je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 361/2008 z dne 14. aprila 2008, in člen 76(1) Uredbe (EU) št. 1308/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. decembra 2013 o vzpostavitvi skupne ureditve trgov kmetijskih proizvodov in razveljavitvi uredb Sveta (EGS) št. 922/72, (EGS) št. 234/79, (ES) št. 1037/2001 in št. 1234/2007 je treba razlagati tako, da se je treba za opredelitev pojma „država porekla“, navedenega v teh določbah s področja kmetijstva, sklicevati na uredbe s carinskega področja glede opredelitve v zvezi z nepreferencialnim poreklom blaga, in sicer na člen 23 in naslednje Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti ter člen 60 Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije.
2. Člen 23(1) in (2)(b) Uredbe št. 2913/92 ter člen 60(1) Uredbe št. 952/2013 v povezavi s členom 31(b) Delegirane uredbe Komisije (EU) 2015/2446 z dne 28. julija 2015 o dopolnitvi Uredbe št. 952/2013 o podrobnih pravilih v zvezi z nekaterimi določbami carinskega zakonika Unije je treba razlagati tako, da je država porekla gojenih gob država, kjer so bile pobrane v smislu teh določb, in to neodvisno od tega, da so bili bistveni proizvodni koraki opravljeni v drugih državah članicah Evropske unije in so bile gojene gobe v državo prepeljane šele tri dni ali manj pred prvim pobiranjem.

3. Splošna prepoved zavajanja potrošnika glede države porekla živil – kot jo določata člen 2(1)(a)(i) Direktive 2000/13/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. marca 2000 o približevanju zakonodaj držav članic o označevanju, predstavljanju in oglaševanju živil in člen 7(1)(a) Uredbe (EU) št. 1169/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o zagotavljanju informacij o živilih potrošnikom, spremembah uredb (ES) št. 1924/2006 in (ES) št. 1925/2006 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Komisije 87/250/EGS, Direktive Sveta 90/496/EGS, Direktive Komisije 1999/10/ES, Direktive 2000/13, direktiv Komisije 2002/67/ES in 2008/5/ES in Uredbe Komisije (ES) št. 608/2004 – glede svežega sadja in zelenjave ne velja za navedbo porekla, kot jo zahtevata člen 113a(1) Uredbe št. 1234/2007, kot je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 361/2008, in člen 76(1) Uredbe št. 1308/2013.
4. Pravo Unije je treba razlagati tako, da se navedbi države porekla, določeni v členu 113a(1) Uredbe št. 1234/2007, kot je bila spremenjena z Uredbo št. 361/2008, in členu 76(1) Uredbe št. 1308/2013, ne sme dodati pojasnil z namenom, da se v skladu s prepovedjo iz člena 2(1)(a)(i) Direktive 2000/13 in člena 7(1)(a) Uredbe št. 1169/2011 prepreči zavajanje potrošnika.

Podpisi